

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Věry Šimůnkové v právní věci stěžovatele **Finančního ředitelství v Brně**, se sídlem v Brně, nám. Svobody 4, za účasti **Ing. Z. Z.,** v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2003, č. j. 30 Ca 359/2000 – 43,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2003, č. j. 30 Ca 359/2000 - 43, **se zrušuje** a věc **se vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 9. 4. 2003, č. j. 30 Ca 359/2000 – 43, bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 3. 5. 2000 č. j. 9391/1999/FŘ/130 a věc byla vrácena k dalšímu řízení. V odůvodnění krajský soud uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože z něho není zřejmý předcházející průběh řízení, nebylo specifikováno, co bylo předmětem řízení o přezkumu, nebyla dostatečně popsána skutková zjištění tohoto řízení a nebylo uvedeno, z jakých důkazů správce daně, popřípadě stěžovatel, vycházel a jak je hodnotil. Jsou uvedena pouze zjištění k samotnému výsledku přezkumu, ale zjištění správce daně nebylo v souvislosti s právní úpravou stěžovatelem nikterak hodnoceno a stejně tak tomu bylo i v rozhodnutí správce daně. Postup stěžovatele, kdy v rozhodnutí nejsou uvedeny všechny důkazy, všechny souvislosti, není provedeno řádné hodnocení spolu s právním rámcem věci, a posléze je vše srozumitelně vysvětleno ve vyjádření stěžovatele k žalobě, nelze akceptovat. Z rozhodnutí stěžovatele nelze podle názoru krajského soudu zjistit žádný skutkový závěr, když stěžovatel neuvedl výčet provedených důkazů a tyto ani v rozporu s § 2 odst. 3 zák. č. 337/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“) nehodnotil.

V kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě stěžovatel namítal, že rozsudek krajského soudu spočívá na nesprávném posouzení právní otázky, a proto je nezákonný. K nedostatku důvodů rozhodnutí poukázal stěžovatel na to, že předmětem soudního řízení bylo rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o výsledku přezkoumání podle § 55b zákona o správě daní a poplatků vydaného Finančním úřadem v Jihlavě. Přezkoumávané rozhodnutí bylo tedy vydané v rámci daňového řízení o mimořádném opravném prostředku, kterému předcházelo daňové řízení vyměřovací. Rovněž předmět řízení o přezkumu podle citovaného ustanovení je v souladu s citovaným zákonem výstižně a nezaměnitelně specifikován v rozhodnutí, kterým bylo povoleno přezkoumání daňového rozhodnutí správce daně v mimoodvolacím řízení. V souladu s danou právní úpravou je popis skutkových zjištění celého řízení o přezkoumání daňových rozhodnutí podle § 55b zákona o správě daní a poplatků, jako i uvedení a hodnocení důkazů, ze kterých jak správce daně, tak stěžovatel vycházel, uveden v jednotlivých vydaných rozhodnutích v rámci předmětného řízení, které dohromady tvoří organický celek s dostatečnou výpovědní schopností o skutkových zjištěních i provedených důkazech včetně jejich hodnocení. Stěžovatel má však zato, vzhledem ke specifičnosti právní úpravy přezkoumání daňových rozhodnutí podle § 55b zákona o správě daní a poplatků, že důkazy, jejich hodnocení s právním rámcem věci včetně všech souvislostí celého daňového řízení, je uvedeno a vyplývá z jednotlivých rozhodnutí vydaných v rámci přezkoumání, která tvoří jeden celek, a ne jen z rozhodnutí o odvolání. K otázce obsáhlosti a podrobnosti odůvodnění rozhodnutí a obsahové náplni obecného pojmu „srozumitelně vysvětlit“, který v sobě zahrnuje i větší část subjektivního hodnocení věci, odkázal stěžovatel na znění § 50 odst. 3 a 7 zákona o správě daní a poplatků a navrhl, aby rozsudek krajského soudu byl zrušen.

Ing. Z. Z. se ve vyjádření ke kasační stížnosti neztotožnil s názory stěžovatele, neboť ze skutečnosti, že z kompletního spisového materiálu vedeného správními orgány lze vymezit předmět i průběh předchozího řízení, není pro daný případ relevantní. Důvodem, pro který, mimo jiné, krajský soud rozhodnutí zrušil, je to, že vymezení předmětu a průběhu předchozího řízení nejsou z rozhodnutí zřejmé a tento závěr soudu stěžovatel nenapadá. Pokud jde o zásadní právní názor stěžovatele, podle kterého postačuje, vyplývají-li skutková zjištění a právní hodnocení věci ze spisového materiálu, je v rozporu jednak se závěrem soudu a jednak i s právním názorem vyjádřeným v dostupné judikatuře, např. v rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 13. 2. 2001, sp. zn. 30 Ca 52/2000. Právní názor stěžovatele, že na přezkoumatelnost rozhodnutí vydaných podle § 55b zákona o správě daní a poplatků je možno klást jiná, méně přísná, kritéria než na přezkoumatelnost jiných rozhodnutí v daňovém řízení, nemá výslovné zakotvení v platné právní úpravě a navíc by takový výklad byl nepřípustně extenzivním rozšiřováním okruhu uplatňování státní moci. Proto navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Krajského soudu v Brně v rozsahu důvodu uplatněného v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Stěžovatel uplatnil důvod kasační stížnosti obsažený v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků musí být rozhodnutí o odvolání odůvodněno, pokud se v něm nevyhovuje odvolání v plném rozsahu. V odůvodnění se musí odvolací orgán vypořádat se všemi důvody v odvolání uvedenými.

Ing. Z. Z. s poukazem na citované ustanovení namítal v žalobě, že se stěžovatel nevypořádal se všemi důvody uvedenými v odvolání a příkladmo také uvedl, o které odvolací důvody se jedná, a dále dovozoval porušení § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků, když podle jeho přesvědčení správce daně neprovedl správné hodnocení důkazů. S těmito žalobními body se krajský soud nevypořádal, neboť dovodil, že napadené rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože v rozhodnutí měl být uveden předcházející průběh řízení, mělo být specifikováno, co je předmětem řízení o přezkumu, měla být dostatečně popsána skutková zjištění tohoto řízení, měly být uvedeny důkazy, z nichž správní orgány vycházely, a jejich hodnocení. Tento závěr krajského soudu však nemá oporu v § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, neboť z něj vyplývá pouze povinnost odvolacího orgánu vypořádat se se všemi odvolacími důvody, ale nikoliv uvádět výčet všech provedených důkazů, všechny souvislosti, provést řádné hodnocení spolu s právním rámcem věci. Rozhodující je, jaké důvody uvede odvolatel v odvolání a tímto rámcem je odvolací orgán vázán. Nelze proto vyloučit, že se odvolací orgán může zabývat v odůvodnění svého rozhodnutí jen některou dílčí otázkou, např. procesního charakteru, aniž by uváděl další souvislosti, pokud by to nebylo nezbytně nutné. V dalším řízení proto přezkoumá krajský soud napadené rozhodnutí stěžovatele v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů.

Z důvodů výše uvedených dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto napadený rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 věta první s. ř. s.). V dalším řízení je krajský soud vázán právním názorem, který je vysloven v tomto rozsudku (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud i o nákladech řízení (§ 110 odst. 2 věta první s. ř. s.)

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. května 2004

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu